

DEREK RYDALL

EMERGENȚA

Șapte pași pentru a-ți schimba radical viața

Ediția a doua

Traducere din limba engleză de
Alina Grozea și Dana Dobre

ap!
act și politon

CUPRINS

<i>Cuvânt-înainte</i>	7
<i>Prefață: Sfârșitul „autoperfecționării”</i>	9
<i>Introducere: Calea radicală spre casă</i>	23
<i>Fundația: Legea Emergenței</i>	37

CELE ȘAPTE ETAPE ALE EMERGINERIEI

ETAPA ÎNTÂI	Privește viziunea completă	71
ETAPA A DOUA	Cultivă condiții armonioase	97
ETAPA A TREIA	Creează planul cuantic	129
ETAPA A PATRA	Dăruiește ceea ce pare să lipsească	155
ETAPA A CINCEA	Aționează „ca și cum” ești deja împlinit	181
ETAPA A ȘASEA	Acceptă ceea ce pare să fie defect	219
ETAPA A ȘAPTEA	Așteaptă Legea	257
Cum să trăiești pe muchia Emergenței		279
Glosar		299
Mulțumiri		303
Note		307
Resurse		313

CUVÂNT-ÎNAINTE

Din sălile ideologice ale mediului academic, de la frontierele cercetării științifice și dintre zidurile sfințite ale lăcașurilor de cult răsună teoriile filosofilor, oamenilor de știință, învățătorilor spirituali, agnosticilor, ateilor, experților și deschizătorilor de drumuri. La nivel global, poți trece pe această listă și oamenii obișnuiți care sunt la fel de pasionați de explorarea dinamicii transformării umane, de cufundarea în adâncurile procesului evolutiv și de exprimarea potențialului lor suprem. Cu toții ne adresăm întrebări mari despre ce anume dezvoltă potențialitatea din cadrul galaxiilor, dar și din mine și din tine.

Teoria Emergenței are o istorie venerabilă și a fost dezbătută cel puțin din vremea lui Aristotel. În secolul XXI, ceea ce se numește acum Legea Emergenței descrie structura procesului evolutiv. Emergența stării supreme a conștiinței face parte din ființa umană și este dreptul nostru înnăscut, pe care unii îl numesc revelație, satori, moksha sau iluminare. Imaginează-ți zâmbetul planetar care ar lumina sferile dacă familia globală ar intra în armonie cu Legea Emergenței. La drept vorbind, asta se întâmplă de la Big Bang încoace, care a evoluat de la praf de stele la ceea ce suntem noi azi, așa cum scria Carl Sagan: „Toți suntem făcuți din praf de stele”.

Deci, cum apare Emergența? La fel de organic precum stejarul care răsare din ghindă, atunci când condițiile sunt

propice. Chiar dacă nu producem apariția Legii Emergenței în viața noastră, îi putem crea condițiile propice. Când conștiința este îndeajuns de fertilă, floarea de lotus a conștientizării iluminate înflorește în noi. Acest proces de fertilizare este metoda spirituală în șapte etape pe care o prezintă Derek Rydall, pentru a crea condițiile potrivite activării Emergenței în noi.

Atunci când, de exemplu, cultivi ceea ce Rydall numește „condiții armonioase”, în meniul nostru mental, emoțional și spiritual apare un nou mod de a relaționa și de a răspunde la împrejurările interioare și exterioare din fiecare zi. În loc să lansăm un bombardament mental sau verbal asupra altora sau a noastră, răbdarea și iertarea pline de compasiune devin noi opțiuni. De asemenea, autorul ne arată cum să punem capăt șaradei spirituale de la exterior și să punem în practică ce am învățat și când spălăm vasele, când mergem pe autostradă, când ne plimbăm câinele sau când ne spălăm pe dinți, așa cum o facem pe perna de meditație sau pe salteaua de yoga. Fără ezitare, el ne arată foarte clar că nu trebuie să renunțăm la bucuria de a fi oameni pentru a atinge iluminarea, că suntem deja reglați pentru a face să iasă la iveală sinele nostru iluminat.

În laboratorul propriei conștiințe și prin teste și încercări, cele Șapte Etape ale Emergențierii i-au furnizat lui Rydall dovezi concrete despre rezultatele practice și transformatoare pe care le aduc. Fii sigur că, indiferent dacă ești un practicant începător sau experimentat, cartea pe care o ții în mână este un ghid de încredere pentru potențialul glorios care încearcă să iasă la lumină în viața ta.

Michael Bernard Beckwith
Los Angeles, California

PREFAȚĂ

SFÂRȘITUL

„AUTOPERFEȚIONĂRII”

Ceea ce se află în spatele nostru și ceea ce se află înaintea noastră sunt chestiuni minuscule în comparație cu ceea ce se află în noi înșine.

RALPH WALDO EMERSON

Se spune că universul mai întâi îți șoptește la ureche, apoi te bate pe umăr.... și în final îți trage una în cap.

A trebuit să văd moartea cu ochii de două ori ca să înțeleg aluzia.

Nu aveam niciun ban, locuiam într-o garsonieră și mâncam macaroane cu brânză la cutie de 19 cenți. Aveam inima frântă, fiindcă iubirea vieții mele mă părăsise pentru un alt bărbat. Și eram pierdut, neavând nicio idee încotro să mă îndrept și nicio speranță că lucrurile s-ar putea schimba vreodată. Dar ceea ce făcea ca totul să doară și mai mult era faptul că ajunsesem aici *după câțiva ani buni de terapie de autoajutorare*. Muncisem din greu să-mi vindec trecutul, să iubesc copilul din mine și să-mi construiesc stima de sine, dar eram cuprins de o durere interioară și un zbulcium atât

de mare, încât cu greu puteam să traversez un pod fără să lupt cu dorința de a mă arunca în gol.

Știi că ai ajuns într-un un loc întunecat atunci când medicul îți spune: „Ești norocos că mai ești în viață”, iar tu iei acest lucru ca pe o veste *proastă*. Aproape că murisem de la cât alcool băgasem în mine cu o noapte înainte. Cum stăteam întins în acea cameră de la urgențe, cu perfuzia în braț încolăcită ca un șarpe și monitorul spunându-mi că eram într-adevăr încă printre cei vii, nu mă puteam gândi decât la întrebarea: „Cum s-a putut întâmpla așa ceva?”. Cum de toate eforturile mele m-au adus *aici*? După ani de autoperfecționare, singurul lucru pe care l-am îmbunătățit a fost capacitatea de a descrie de ce am ajuns atât de rău. Încercasem tot ce știam; urmasem toate așa-numitele sfaturi de la experți. Oare problema era că încă nu găsisem calea cea bună? Sau poate eu eram problema; eram defect fără speranță să pot fi reparat?

Cei mai mulți oameni care aleg să-și vindece sau să-și îmbunătățească viața se confruntă cu acest moment – punctul de criză, când au făcut tot ce trebuiau să facă, dar viața lor încă nu funcționează. În aceste momente, când am fost doborâți încă odată la pământ și ne gândim serios dacă mai vrem să ne ridicăm, avem tendința să ne punem o întrebare esențială: De ce? De ce eu? De ce, dacă am făcut totul cum trebuie, totul e atât de greșit?

Eu știu că mi-am pus această întrebare. De multe ori. Până când mi s-a dat un răspuns care nu numai că mi-a schimbat modul în care mi-am văzut viața, dar m-a făcut să constat că mi-am pus tot timpul întrebările greșite. Răspunsul a venit împărțit în două, la distanță de câțiva ani, precum un episod dintr-un serial care te lasă în suspans,

pentru ca mai apoi să vină finalul șocant al întregii serii. Firul narativ al vieții mele, personajul pe care îl interpretăm și piesa în care jucăm – toate aveau în sfârșit un sens.

Prima parte a venit la scurtă vreme după acea noapte petrecută la spital, când am început să mă împiedic pe ceea ce credeam că este „calea cea dreaptă”. Devenisem bun în a juca rolul unui tip împlinit, când în sinea mea eram încă distrus. Dar, în opinia agentului meu, eram un actor care făcea eforturi și eram pe cale să dau lovitura, așa că nu era timp să mă pierd cu firea.

Îmi plăcea actoria. Mi-a permis să explorez idei noi și să încerc noi posibilități, oferindu-mi un răgaz temporar de la orice durere reală pe care o simțeam. Și mă pricepeam la asta. Am crezut că era menirea mea. Și, în sfârșit, după ani de muncă, am ajuns să joc într-un film pe care l-am crezut a fi începutul unui lucru bun pentru mine, ceva care avea să mă ducă la viața pentru care fusesem menit.

Am avut dreptate, dar nu în felul în care îmi imaginasem.

Filmarea a fost cu probleme de la început. Locația jamaicană era frumoasă, dar scenariul nu. Iar când regizorul și actrița din rolul principal au fost concediați, lucrurile au început să scape de sub control. Aducă la toate astea niște povestioare complicate de dragoste pe platoul de filmare și o lipsă generală de mulțumire, așa că eram agitat. Trebuia să găsesc ceva, orice, pentru a-mi redobândi inspirația. Așadar, într-o după-amiază târzie, într-o pauză de filmări, am decis să fac puțin snorkeling într-un recif aflat departe de țărmul unui golf izolat.

Înotând printre crestele recifului de corali răsucite și întortocheate precum coarnele de elan, am urmărit câțiva pești în culori extraordinare care se jucau printre bureții-de-mare

și printre anemone. Pentru o clipă, mi-am imaginat că sunt unul dintre ei, eliberat de poverile vieții de la suprafață. Acolo era o altă lume, aproape mistică. Și voiam să mă pierd în ea.

Ai grijă ce-ți dorești, nu-i așa?

Aventurându-mă mai departe în acest labirint, fără să mă gândesc unde eram, chiar m-am pierdut. De-adevăratele. Am început să caut alarmat de colo-colo pe coridoarele de corali, încercând să găsesc calea de întoarcere – dar cu cât încercam mai mult, cu atât mai dezorientat deveneam. *Ce prost sunt!* În minte mi se învolburau gândurile că „ar-fi-trebuit-să” și „dacă-aș-fi-făcut”. Înotam tot mai repede, cu mișcări furioase, de parcă prin simpla putere a voinței aș fi putut scăpa din acel labirint subacvatic. Apoi, ocolind o masă de corali care părea un fel de creier gigantic (ceva ce mie părea să-mi lipsească), m-am trezit brusc blocat într-un intrând îngust – înconjurat din toate părțile de corali de foc (cel mai mic contact cu ei echivalează cu sute de înțepături de meduze), iar sub mine rânduri de corali spinoși, la doar câțiva centimetri de abdomen, piept și față. Arăta ca un mormânt plin de capcane dintr-un film *Indiana Jones*. Numai că acesta nu era un platou de filmare, iar eu nu mai eram un actor arogant care juca rolul eroului. Mă aflu în real pericol și știam asta.

Abia mai puteam să înot și să rămân pe linia de plutire; dacă-mi scoteam capul din apă m-aș fi dezechilibrat, iar acele coralilor mi-ar fi străpuns gâtul și pieptul. Respiram cu greutate, trăgând aerul în piept superficial și sacadat; o respirație completă mi-ar fi împins pieptul și stomacul direct în spinii coralilor. Respirația rapidă mi-a intensificat anxietatea tot mai mare, creând un fel de euforie care m-a forțat să-mi concentrez și ultimul dram de atenție pentru a

nu leșina. Cu puținele forțe pe care le mai aveam să gândesc, am trecut în revistă toate scenariile posibile de evadare, într-un interval de timp care mie mi s-a părut echivalent cu câteva ore, imaginându-mi totul, de la cum eram salvat de o barcă de pescuit aflată în trecere, la cum eram scos din apă cu buzele vinete, umflat și cu ochii bulbucați, înconjurat de o mulțime de oameni care dădeau din cap și își spuneau: „Ce păcat că s-a întâmplat așa ceva”, iar cei din distribuția filmului consolându-se unii pe alții, în timp ce jeleau tragica pierdere. Am reușit chiar să-mi imaginez cum voi deveni un articol de prima pagină la Hollywood, unde se deplângea moartea prematură a „unui actor atât de promițător”.

Eram pe punctul de a mă îneca, iar egoul meu încă își căuta clipele de glorie!

Dar pe măsură ce soarele se îndrepta spre asfințit, iar rechinii-taur începeau să se unduiască printre corali răsuciți și țepoși de dedesubt, am intrat într-o stare de epuizare, iar creierul mi-a rămas fără opțiuni, inclusiv fără scene ale unei morți tragice care m-ar face celebru postum. Nu mai puteam să gândesc sau să-mi imaginez cum voi scăpa de acolo. Toată înțelepciunea și tot farmecul meu (imaginare) erau inutile; toate mecanismele mele de luptă și de apărare – chiar și toate gândurile mele pozitive – erau neputincioase. Cortina căzuse în cele din urmă peste mintea mea și, în loc să fiu stăpânul universului așa cum mă proclamam, nu eram decât un băiețel laș și înspăimântat, fără nicio putere reală.

Urma să mă înec și *știam* asta. Trupul meu nu mai avea puterea să mă mențină pe linia de plutire și, în lipsa unei posibilități de a ieși din apă, pur și simplu nu mai aveam nicio speranță de care să mă agăț.

Tot ce-mi mai rămânea era să mă predau.

Dar nu o capitulare de genul: „Doamne, dacă mă scoți de aici, promit să merg la biserică în fiecare duminică”. Încercasem deja să manipulez și să mă târguiesc pentru o cale de scăpare, dar universul nu era dispus să cadă la învoială.

Nu-mi mai rămăsese nimic de făcut decât să renunț.

Și așa am făcut.

Iar în acel moment – exact în momentul în care am renunțat, mental și fizic, un val m-a săltat pe o porțiune de corali cu suprafața netedă, care ieșea din apă. Reușeam în sfârșit să mă ridic. Și pentru prima dată, am văzut unde mă împotmolisem.

Ieșirea se aflase tot timpul la doar câțiva centimetri de mine.

Dar am mai văzut ceva. Privind la acel recif, mi-am dat seama că am înotat printr-un labirint ani de zile, urmărind numai lucruri strălucitoare unul după altul, căutând ceva care să mă împlinească, până când m-am trezit prins într-o percepție de sine atât de limitată, încât mă înecam pe dinăuntru. Dar în acel spațiu de capitulare completă, în acel moment în care mintea mea ajunsese la capăt, în acel spațiu gol dintre gânduri, ceva s-a declanșat. Egoul meu s-a rupt din lanțurile cu care era legat. Humpty Dumpty a căzut de pe zid. Și din carapacea spartă, a apărut ceva. A durat doar o fracțiune de secundă, dar a fost suficient pentru a-mi schimba drastic identitatea; actorul egocentric care intra-se în reciful respectiv nu mai era cel care a ieșit din apă.

Dar acesta a fost doar începutul înotului meu prin ape neumblate.

În următoarele luni, am fost chinuit de coșmaruri și de o teamă inexplicabilă de moarte. Adevărul este că eram pe moarte. Nu fizic, ci din punct de vedere al egoului – iar egoul nu cunoaște diferența dintre moartea identității și moartea literală. În spațiul pe care l-a creat această „moarte”, am întrezărit un Sine care nu moare niciodată, un Sine care nu are nevoie de nicio îmbunătățire. Căci acest actor, care încerca mereu să umple groapa fără fund a inadecvării, era ca și cum ar fi fost eliberat dintr-o închisoare în care nici măcar nu-și dăduse seama că intrase. Repet, a fost doar o întrezărire și nu aveam cuvinte să descriu ce văzusem – dar de data asta am înțeles mesajul.

Am renunțat la actorie, mi-am limitat legăturile cu familia, mi-am închis abonamentul TV, iar următorii câțiva ani mi i-am petrecut meditănd, stând la picioarele maeștrilor spirituali, cufundându-mă în învățăturile de înțelepciune ale veacurilor și căutând o relație profundă cu acest Sine care îmi luase pământul de sub picioare și mă făcuse să mă deschid spiritual. O perioadă scurtă de timp am studiat pentru a deveni preot, apoi am luat în considerare ideea călugăriei. Dar pe când posteam într-o mănăstire, mi s-a făcut atât de foame, încât am intrat în bucătăria călugărilor în toiul nopții și am furat ceva de-ale gurii – ceea ce m-a făcut să-mi închei cariera monahală.

În cele din urmă, am devenit consilier spiritual licențiat în cadrul Centrului Spiritual Internațional Agape, una dintre cele mai mari comunități spirituale interconfesionale din țară, sub îndrumarea lui Michael Bernard Beckwith. Înarmat cu principiile metafizice ale manifestării, am început să predau artiștilor, profesioniștilor din mass-media și căutătorilor din întreaga lume lecții despre cum să-și

fructifice întregul potențial. După o practică înfloritoare de consultanță și câteva cărți publicate, lucrurile păreau să meargă bine. Obțineam rezultate. Clienții mei obțineau rezultate. Lucrurile funcționau cu adevărat!

Apoi m-am lovit de un zid.

Totul a devenit mai mult o luptă. Tehnicile pe care le folosisem înainte nu mai funcționau. Deși obținusem tot ce mi-am dorit, nu eram prea mulțumit, iar în unele cazuri, cu cât încercam mai mult să îmbunătățesc lucrurile, cu atât se înrăutățeau. Nu numai pentru mine, ci și pentru nenumărați alții care se foloseau de cele mai recente învățături de succes. Am perseverat, dar apele erau liniștite doar la suprafață.

Ceva era în neregulă cu această imagine. Ceva lipsea. Am încercat să-mi dublez eforturile, dar asta m-a făcut să mă blochez și mai tare. Ca atunci când apeși pedala de accelerație și pe frână în același timp – roțile se mișcau, dar nu înaintam. Aveam sentimentul înspăimântător că recăzusem în labirintul subacvatic, dar fiindcă nu știam ce altceva puteam să fac, mi-am continuat cariera de consilier spiritual. La scurt timp după aceea, în timpul unei prelegeri, am avut cea de-a doua revelație.

Mă aflu într-un centru spiritual dintr-un mall din suburbii, așezat între o curățătorie și un salon de bronzare. Publicul asculta cu atenție în timp ce mă plimbam prin fața lui, vorbind cu pasiune despre atingerea potențialului. Discutasem de mai multe ori despre acest subiect, și după toate standardele obiective, mă pricepeam. Dar în noaptea aceea a fost diferit. Era o tensiune în aer. Fețele oamenilor nu arătau că s-ar simți inspirați; exprimau frustrare.

Auziseră deja toate acestea, încercaseră totul înainte. Și, în ciuda discursului meu entuziast, nu mă credeau.

M-am aplecat înainte, încercând să-i scot din starea lor de amortire, încercând să le insuflu în inimă dorința de a crede. Dar cu cât încercam mai mult să-i inspir, cu atât mai neinspirat eram eu. Simțeam cum energia se scurge din mine, deoarece cuvintele pe care le rosteam nu reușeau să aprindă nimic în oamenii aceia. Apoi s-a întâmplat ceva. Am intrat în cădere liberă, dar în loc să mă prăbușesc la pământ, acesta s-a căscat. Percepția mea despre realitate s-a deschis ca o cortină. A fost un moment de surpriză, apoi de expansiune.

Apoi am văzut.

În esență, am înțeles că întregul model de dezvoltare personală era greșit. Nu trebuie să „atragem” nimic, pentru că nu ne lipsește nimic. Nu avem nevoie să ne perfecționăm, deoarece Sinele nostru este deja întreg. Așa cum stejarul este deja prezent în ghindă, tot ceea ce trebuie să fim și tot ceea ce avem nevoie pentru a ne împlini se află deja în noi – un tipar perfect și un scop divin. Și, precum stejarul care se naște din ghindă, acest potențial înnăscut apare de la sine atunci când condițiile sunt propice.

Aceasta era Legea Emergenței.

Cu această schimbare profundă de perspectivă, era clar că cele mai adânci dorințe ale noastre nu se refereau la lucruri pe care le puteam căuta și obține în lumea exterioară; ele sunt indicii că ceea ce se găsește în interiorul nostru încearcă să iasă la suprafață. În loc să ne luptăm să ne vindicăm, trebuie să ne debarasăm de exteriorul fals și să ne dezvăluim plenitudinea înnăscută.

Dacă suntem deja compleți în mod inerent, atunci toate eforturile noastre de a repara, atrage sau realiza ceva – prin legile creației deliberate – nu fac decât să ne *exacerbeze* problemele. Acesta este motivul pentru care multe dintre încercările noastre de a ne perfecționa nu funcționează sau chiar înrăutățesc lucrurile. Atragem un nou partener, dar certurile sunt aceleași dintotdeauna. Primim un salariu mai mare, dar ajungem faliți căzând de la un nivel mai ridicat al veniturilor. Ca și cum am încerca să săpăm pentru a ieși dintr-o groapă, cu cât săpăm mai mult, cu atât ne adâncim mai tare. Când pornim de la premisa falsă că suntem defecti sau necorespunzători, indiferent de tehnica pe care o folosim sau de cât de sincere sunt eforturile noastre, ele nu pot duce *niciodată* la o împlinire adevărată, ci ne vor menține într-o luptă fără sfârșit pentru a ne perfecționa un sine care nu există – decât ca un concept fictiv în mintea noastră.

Acestea erau legăturile lipsă pe care le căutasem, motivul pentru care eu și mulți alții ne-am străduit să obținem rezultate durabile – și motivul pentru care aproape că mi-am pierdut viața încercând.

Pe măsură ce aceste idei mi-au apărut în conștiință, am început să vorbesc din nou cu publicul: „Adevărul este că nu e nimic în neregulă cu voi; nu vă lipsește nimic. *Tot ceea ce aveți nevoie pentru a vă împlini destinul se află în interiorul vostru, așteptând să iasă la iveală* – și majoritatea eforturilor voastre de a realiza acest lucru, în realitate îl blochează! Aceasta nu este o altă tehnică de autoperfecționare. De fapt, este sfârșitul mișcării de «autoperfecționare»”.

Eram șocat de ceea ce tocmai spuseseam. Declarasem sfârșitul chiar acelui domeniu în care încercam să devin un

lider. Mă autodenunțasem un șarlatan. Dar ceea ce vedeam brusc atât de clar, strălucind în fața mea ca o autostradă în deșert, era o nouă cale radicală de transformare reală, o cale care cuprindea tot ceea ce avem nevoie pentru a ne realiza pe deplin potențialul și a ne împlini. S-ar putea să fi fost sfârșitul autoperfecționării, dar era începutul unui lucru mult mai important.

Să fie clar, nu spun că este sfârșitul dezvoltării personale – adică al procesului natural de dezvoltare a talentelor și capacităților noastre înnăscute –, spun că este sfârșitul iluziei că suntem ființe defecte, inadecvate, care trebuie să repare sau să adauge ceva pentru ca sinele lor să fie complet. Spun că e sfârșitul acestei căutări compulsive de a umple un gol imaginar care nu are capăt sau de a atinge o ștachetă care este la fel de evazivă ca linia orizontului ce se depărtează continuu. Spun că întregul mod în care am învățat să ne realizăm potențialul *este complet în antiteză cu modul în care am fost proiectați să ne dezvoltăm*.

Mai rău, ne îndepărtează de Sinele nostru adevărat, însăși sursa a tot ceea ce căutăm.

Mi-am dat seama imediat că, dacă ceea ce descoperisem în conceptul de Emergență era adevărat (și era pus în practică), în curând nu avea să mai fi nevoie de programe de autoajutorare sau de vreun guru. Desigur, nu era cea mai bună strategie de afaceri pentru un „guru aspirant de self-help”. În cazul în care clienții mei urmau Legea Emergenței, în cele din urmă n-ar mai fi avut cine să se întoarcă la cursuri!

Firește, aceasta este de fapt intenția profesorilor sinceri; scopul lor nu este niciodată acela de a forma adepți, ci lideri – de a le arăta oamenilor drumul către ei înșiși. Din perspectiva Emergenței, nu mai este vorba despre a fi un

înțelept pe scenă, ci un ghid în culise.¹ Și în acea lumină, mi-am dat seama că poate, până la urmă, există totuși o sarcină pentru mine. Așa cum nu este treaba fermierului să pună planta în sămânță și să o dezvolte – ci doar să pregătească condițiile care îi permit seminței și solului să facă ceea ce sunt menite să facă –, așa e și rolul unui adept al Emergenței. Mi-am dat seama că acest adevăr pe care îl descoperisem acționează ca o lege universală, precum gravitația. Și la fel ca gravitația, nu eu trebuia să o fac să funcționeze; trebuia doar să mă alinez cu ea – și să-i ajut și pe alții să facă același lucru –, iar legea se va ocupa de restul.

În acea seară, în timp ce priveam publicul, știam că mesajul despre Emergență era exact ceea ce aveau nevoie să audă. Ceea ce a urmat a confirmat acest lucru: oamenii din sală au oftat în cor, ca pentru a spune: „În sfârșit, suntem liberi”.

Și așa, tensiunea din sală a dispărut.

Am închis ochii și am respirat adânc, lăsând să se așeze informațiile. Și când m-am uitat din nou la public, nu mai era la fel. În loc să văd oameni care aveau nevoie de perfecționare, am văzut ființe perfecte care așteptau să iasă la lumină. M-am simțit ca Michelangelo, care credea că Dumnezeu a creat deja totul, iar sarcina lui era doar să elibereze capodopera captivă în blocul de piatră. Privind chipurile acelor oameni din public, ceea ce am văzut erau capodopere divine, ascunse în blocuri de piatră muritoare. Și am știut că, din ziua aceea, munca mea nu era să repar sau să schimb pe nimeni, ci să-i ajut pe oameni să se elibereze.

Din cauza presiunilor economice continue, a șomajului și a pierderii locuinței, multe dintre structurile noastre exterioare de siguranță ne-au fost luate. Valul de cărți care

promit îmbogățirea grabnică – urmat în mod ironic de cel mai mare crah economic de la Marea Depresiune încoace – i-a lăsat deziluzionați pe mulți căutători. Acum, mai mult ca niciodată, oamenii caută un mod autentic de a-și stabili viața și de a-și recupera libertatea. Emergența te va conduce pe acest teren solid, în singurul loc din lume pe care nimeni nu îl poate atinge niciodată – în interiorul tău. În aceste vremuri în care atât de mulți se simt înfricoșați și deznădăjdiți, Emergența te va aduce înapoi acasă, acolo unde îți vei găsi pacea, inspirația și puterea de a-ți îndeplini menirea.

Această carte reprezintă încununarea activității mele de a-i învăța pe mii de oameni din întreaga lume principiul Emergenței. Sper că te va elibera de nevoia de a privi în afară pentru a găsi răspunsuri și siguranță, de a încerca să umpli locurile pe care le percepi ca fiind goale sau chiar de a încerca să „atrăgi” anumite lucruri. În paginile acestei cărți, îți voi împărtăși secretul suveranității și puterii tale reale; adevărul antic pe care mării mistici au încercat să-l transmită oamenilor, dar care a fost în mare măsură pierdut; un principiu pe care mării lideri din toate domeniile l-au folosit pentru a crea capodopere, pentru a construi imperii și pentru a activa forțele revoluționare – și care totuși rareori a fost înțeles sau exprimat.

Până acum.

Să ne luăm împreună la revedere de la „autoperfecționare” și să începem procesul de eliberare a Sinelui nostru real.

INTRODUCERE

CALEA RADICALĂ SPRE CASĂ

*Nu vom conțeni cu explorarea, și sfârșitul dibuirii pururi va fi s-ajungem de unde-am pornit și să cunoaștem locu-ntâia oară.**

T.S. ELIOT

Am o prietenă care ia ca punct de reper un stejar atunci când dă indicații despre cum să ajungi la ea acasă. Îți spune: „Vei ajunge la o curbă – ai grijă la gropile destul de mari din asfalt. Apoi vei vedea o școală vizavi și chiar lângă ea, un stejar uriaș – acolo stau. Parchează sub el și intră: ușa este deschisă.”

Cei mai mulți oameni ar putea oferi ca punct de reper un stejar; există în jur de șase sute de specii, atât verzi permanent, cât și cu frunze căzătoare. Și ca multe plante din familia mari, au străbătut distanțe mari și s-au stabilit peste tot. Pot fi găsiți în climatele reci și la latitudini tropicale; de fapt, cresc pe toate continentele, mai puțin Antarctica – doar dacă nu pui la socoteală vechile nave din stejar, care navigau pe apele periculoase pentru a-și duce comorile în acel peisaj înghețat.¹

* *Patru cvartete*, traducere de Sorin Mărculescu, Editura Univers, București, 1971, p. 81. (n.tr.)

Stejarul din fața casei prietenei mele are peste o sută de ani, ceea ce înseamnă că rădăcinile lui pivotante au pătruns foarte adânc în sol, aproape la fel de adânc pe cât de înalt este copacul, sistemul de rădăcini având o treime din diametrul coronamentului. Acest centenar are un trunchi de cel puțin doi metri în circumferință, ajungând la o înălțime de minim nouă metri, cu ramuri care se întind pe șase metri. Scoarța brăzdată adânc are porțiuni de lemn neted tocit de generații de vreme și de palmele oamenilor care au atins inima descoperită a lemnului, ca pentru a se conecta cu el.

Această idee de conexiune pare a fi viabilă, având în vedere că stejarul era văzut în mod simbolic ca fiind protectorul ușilor sau chiar ușa în sine – o ușă către următorul anotimp, deoarece renaște și moare odată cu anotimpurile, sau poarta între cer și pământ, întrucât atinge atât solul, cât și văzduhul. Era o ușă a ospitalității, un portal care privește simultan spre trecut, prezent și viitor.²

În afară de a fi o ușă, stejarul a fost și un păstrător al cunoașterii și al legilor. El a oferit oamenilor învățături din vechile culturi – le-a povestit despre pădure și le-a oferit exemple de flexibilitate și generozitate prin lemnul său (verde și dur), prin frunze, tanin, ghinde, excrescențe și scoarță.³ Despre cei foarte înțelepți se spunea că „înțeleg stejarul”.

Nu e de mirare, deci, că oamenii au căutat din vremuri străvechi să afirme însușirile atribuite stejarului în mituri, cultură și istorie: puternic, rezistent, trainic, maiestuos și conectat cu divinitatea.

Stejarul din fața casei prietenei mele este venerabil – un cuvânt potrivit pentru un stejar bătrân și înțelept, deoarece

a văzut multe, caracterul său regăsindu-se în nodurile, în răsucirile și șerpuirile trunchiului, precum și în ramurile care se întind cu exuberanță. În viața sa, acest centenar a trăit într-un mod demn de admirat; s-a transformat surprinzător și, dacă te gândești bine, radical, dintr-o ghindă în copac verde și apoi în stejar matur, dezvoltat pe deplin. Și-a trăit complet și cu sfințenie fiecare etapă a devenirii sale, fără să se opună impulsului care a făcut coaja protectoare a ghindei să se spargă și să moară odată cu identitatea ei; fără să se îndepărteze de pământ, deoarece rădăcinile i-au crescut în întuneric, pentru ca ramurile să i se poată înălța în lumină; fără să se teamă de secetă, ci săpând pentru a găsi cele mai profunde resurse; fără să lupte niciodată împotriva furtunilor, ci rămânând drept când putea, sau îndoindu-se, în loc să se rupă; și fără să judece niciodată o situație ca fiind mai bună sau mai rea.

Stejarul ne poate învăța câte ceva despre Emergență.

Sămânța, solul, rădăcinile și fructele

Deși voi apela și la alte metafore pe parcursul acestei cărți pentru a explica principiile și practicile Emergenței, am ales să mă bazez pe stejar mai mult decât pe altceva. Aș fi putut alege mulți alți copaci; într-un fel, principiile care stau la baza oricărei creșteri de la sămânță la rădăcină, floare și fruct, reflectă procesul Emergenței. Dar este greu să bați eleganța stejarului.

Marele stejar începe de la ghindă, o sămânță mică de la care nu ne-am aștepta niciodată să fie capabilă de o manifestare atât de puternică, aptă să supraviețuiască timp de generații și să ofere hrană, umbră, adăpost și multe alte

lucruri la sute de alte viețuitoare. Cu toate acestea, în interiorul acelei semințe se află tiparul invizibil conceput perfect pentru a deveni stejar – și nu numai stejar, ci un puiet care ar putea da naștere unei păduri de stejari ce dăinuie timp de milenii. În interiorul acelei bucăți minuscule de carbon se află un potențial infinit, etern.

Același lucru este valabil și pentru tine.

Așa cum ghinda nu este o coajă goală care începe apoi să „facă ceva cu sine”, nici tu nu ai fost proiectat pentru așa ceva. Sămânța din care te tragi conține deja materialul și mecanismul realizării sale – precum și împlinirea tuturor oamenilor și lucrurilor care derivă din viața ta.

Gândește-te bine la implicațiile acestei afirmații. Așa cum o singură ghindă conține păduri nesfârșite, sămânța ființei tale conține toate ideile, contribuțiile și impactul pe care viața ta îl va avea – precum și efectul pe care îl are și îl va avea asupra lumii din jurul tău. Nu ai nevoie decât de condițiile potrivite pentru ca acest lucru să se manifeste.

Pe măsură ce ghinda crește, rădăcinile se afundă în solul întunecat, format din rămășițele tuturor lucrurilor care și-au depășit utilitatea și au intrat în descompunere. Lucrând în acord cu natura, nu împotriva ei, și folosind ceea ce există, în loc să opună rezistență, își creează condițiile pentru a lua naștere. Când îmbrățișăm toată „murdăria” vieții noastre, folosindu-ne de experiențele crude prin care am trecut, care ne-au îngrădit și, care, uneori, aproape că ne-au îngropat, procesul de Emergență transformă părțile întunecate, aparent dezintegrate, în substanțele nutritive care ne hrănesc și ne ajută să creștem. Renunțăm la luptă, la judecată și la rușinea unei vieți petrecute încercând să evităm, să reprimăm sau să negăm ceea ce este sau ce a

fost, și transmutmăm totul în ceva util și folositor. Dezvoltăm rădăcini adânci, dăm roade bogate și evoluăm așa cum ne-a fost merit.

Pe măsură ce stejarul se înalță, rădăcinile îi devin tot mai adânci și mai vaste, iar lăstarul se ridică în căutarea luminii. Cu cât rădăcinile sunt mai adânci, cu atât ramurile pot crește mai înalte. Echilibrul înăscut al naturii înțelege că nu poți avea una fără cealaltă. Dacă arborele s-ar lupta să ajungă la lumină fără să-și întindă rădăcinile în solul întunecat, nu ar putea să-și susțină înălțimea. O secetă puternică l-ar usca, un incendiu l-ar nimici, iar o furtună puternică l-ar dărâma. Procesul de Emergență al oamenilor este la fel. Când ne ignorăm rădăcinile și ne concentrăm doar asupra locului în care putem ajunge, ne pierdem centrul de greutate și sursa de supraviețuire. Când nu suntem bine fixați într-un loc mai profund, în ceva care să ne hrănească dincolo de viața noastră aglomerată, e foarte ușor să ne uscăm, să ardem sau să fim doborâți la pământ de vânturile schimbării.

Dar când ne găsim echilibrul natural prin procesul de Emergență, putem ajunge mai înalți și mai vaști decât sinele nostru și-a imaginat vreodată – și adesea mai repede decât te-ai aștepta. La fel cum vlăstarul are „zvâcniri” – părți care cresc dintr-odată, uneori mai multe într-un anotimp –, și noi suntem capabili să facem salturi cuantice, din punct de vedere mental, fizic, spiritual, creativ și în orice alt sector al vieții noastre. Cu cât suntem mai înrădăcinați în solul sufletului nostru, cu atât suntem mai conectați cu sămânța adevăratei noastre naturi. Și cu cât menținem o armonie mai mare între cele două aspecte, cu atât mai sus putem ajunge în viață.

În cele din urmă, stejarul ajunge la maturitate, oferind umbră și adăpost și semănând în lume noi ghinde, care devin alți copaci. Iar atunci când ne dezvoltăm la întregul nostru potențial și ne îndeplinim cea mai profundă menire, darurile pe care le împărtășim creează și sprijină un ecosistem care permite lumii noastre să evolueze și să prospere.

Aceasta este realizarea stejarului; se întâmplă de fiecare dată când o ghindă poate să se manifeste conform naturii sale. Când condițiile sunt potrivite, natura își îndeplinește mereu promisiunea. Nu poate face altceva. Ghinda este întregă, completă și perfectă prin natura sa de ghindă, în parte pentru că există întotdeauna un stejar care așteaptă să iasă de sub coaja ei. Nu un pin. Nu un măr, ci un stejar. De fiecare dată. Știm că acest lucru este adevărat – știm că ar fi greșit să credem că o ghindă ar trebui să devină altceva. Nu ne-am aștepta niciodată ca o ghindă, indiferent cât s-ar antrena la „școala brazilor”, să devină un pom de Crăciun! Și nici noi nu am vrea asta. Orice lucru își îndeplinește funcția și, la rândul său, susține totul într-un sistem mereu în expansiune, care se autosusține.

Așa este și cu devenirea noastră ca oameni, dacă suntem lăsați să ne urmăm cursul natural. Din păcate, rareori avem acest lux. Conștiința colectivă a separării, limitării și autoconservării a creat un sentiment de sine fals și o deconectare profundă față de sămânța adevăratei noastre naturi. În loc să îndepărtăm resturile care s-au adunat în locul în care am fost plantați și să cultivăm solul sufletului nostru, ne-am pierdut în încercarea de a deveni altceva decât ceea ce suntem cu adevărat. Din fericire, metafora stejarului, a oricărui lucru care se dezvoltă în mod natural,

rămâne valabilă: ghinda și potențialul ei de a se transforma în stejar sunt idei perfecte care vor lua naștere întotdeauna când condițiile sunt potrivite, și la fel va fi și în cazul tău.

Te rog, asimilează bine acest lucru. Nu este doar o altă smecherie New Age, o afirmație care să te facă să te simți bine sau o teorie interesantă; acesta este adevărul universal. Există într-adevăr o ordine de fond pe care ne putem baza, de care putem depinde și în care putem avea încredere – o vedem în fiecare zi în natură, în jurul nostru. Este o ordine a lucrurilor care nu are nevoie de noi ca să se întâmple, ci, așa cum spune Michael Bernard Beckwith, doar „să îi ieșim în întâmpinare”.⁴ Procesul Emergenței te aduce pe acest teren solid, pe care viața ta poate înflori în sfârșit la potențialul său maxim.

De ce Emergența? De ce acum?

Odată cu atât de multe cărți și programe de care putem dispune în prezent pentru a ne îmbunătăți viața, o întrebare cinstită ar fi: „De ce Emergența? De ce acum?”. Eu aș răspunde cu o altă întrebare: „Cum merg celelalte opțiuni?”. Sau, recurgând la o întrebare adresată deseori la începutul fiecărui scrutin electoral prezidențial din Statele Unite: „Îți este mai bine acum decât în urmă cu patru ani?”. Și nu numai ție, ci tuturor celorlalți. Deși am făcut pași importanți ca societate, încă suntem flămânzi, faliți, speriați și ne omorâm unii pe alții la niște cote alarmante. Și dacă nu ne omorâm între noi, ne sinucidem. În Statele Unite, au loc de două ori mai multe sinucideri decât crime.⁵ Iar mulți dintre noi se sinucid lent, prin alimentație, droguri, stres sau reprimarea adevăratelor dorințe ale inimii. Serialul de televiziune

The Walking Dead se dovedește a fi un reality-show – într-un fel devenim niște zombi, folosind tot felul de remedii rapide și distrageri care să ne anestezieze în fața durerii pe care o simțim.

Înainte să te întinzi după sticla de Pinot Gris pentru a scăpa de aceste realități tulburătoare, te rog să înțelegi că nu sunt un sceptic; de fapt, uneori scot oamenii din minți cu manifestările mele idealiste și romantice. Dar, de asemenea, știu că nu poți vindeca ceea ce nu simți și că nu poți ajunge acolo unde vrei să ajungi până când nu ești sincer privind locul în care te afli. Este la fel ca acele indicații dintr-un mall care spun „te afli aici”; ai nevoie de o evaluare exactă a punctului de pornire, altfel vei sfârși rătăcind fără țintă. Dar se mai întâmplă ceva atunci când devenim conștienți – cu adevărat conștienți – cu privire la starea lucrurilor – fără judecăți de valoare, vină sau rușine: începem să ne schimbăm.

Dacă nu trăim conștient, egoul nostru va folosi orice truc de care dispune pentru a ne păstra neschimbați, în timp ce ne va determina să *ne gândim* că ne schimbăm, convingându-ne că nu putem sau tocindu-ne simțurile cu un alt episod din serialul *Here Comes Honey Boo Boo*. Misiunea egoului este autoconservarea, adesea cu orice preț, iar schimbarea reală reprezintă o amenințare la adresa propriului program de sistem. Este un artefact evolutiv care a fost conceput pentru a se asigura că acest experiment numit umanitate va reuși. Și, cu miliarde de oameni pe planetă, chiar a reușit. Din nefericire, acum este chiar ceea ce ne diminuează șansele de supraviețuire.

Să recunoaștem: lucrurile nu funcționează în felul în care le-am făcut până acum. Și nici dacă facem mai mult